

tartottak alapvetően fontos tanításoknak. Érdemes felfigyelni erre a felsorolásra. Különösen a misszió emberei, az evangélizáció szolgálói tanulhatnak belőle sokat: A megtérés - az Istenben való hit - a keresztségek - a kézrátétel - a halottak feltámadása - az örök ítélet. / Egy hat napos evangélizáció témája is kibontakozott előttünk./

Mindez az evangéliumokban még tömörebben össze van foglalva: "Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa!" /Mt 3,2; 4,17. Mk 1,15/ Édes atyámfiaim, aki még nem hallotta meg ezt az örömhírt, annak mindvégig, következetesen ezt kell mondanunk, hogy senki ne legyen közöttünk fundamentum nélküli, fövényre épült keresztyén élet.

A Jézus Krisztus gyülekezetében azonban nem szabad vengatnunk magunkat attól, hogy hirdessük az Istennek teljes akaratát. /Act 20,27/ Ezért nem ismerünk engedelmesebb igehirdetést a reformátori igehirdetésnél, amely könyvről-könyvre, versről-versre, mondatról-mondatra "magyarázta" Istennek Igéjét. Ott bizony hangsúlyt tettek az elemi tanításra is, de el is hagyták azt, amikor - tetszett, vagy nem tetszett -, hirdették az Istennek teljes akaratát a mindennapi életre, hétköznapi magatartásra nézve. Bizony ott megtanulták a törvény és a kegyelem szavainak betűzését anélkül, hogy a betűket összezavarták volna. Nekünk is ezt kell tennünk!

Törekedjünk.

Szíven ütött ez a szó: törekedjünk. Elgondolkodtam rajta. A mi magyar népünk törekvő nép. Még ellenségeink sem foghatják reánk, hogy lusta nép vagyunk. Csak! Csak éppen a lelki életben nincs törekvés. Készülés közben dudolgattam egyik régi szép énekünket: "Ha lelkem Hozzád emelkedik és a buzgóság szárnyain..." /480/ Megelevenedett előttem egy kép: